

21. Modlitwa zawierzenia jako postawa „ptochosa”: ubogiego w duchu – ewangelicznego żebraka

Gdy wraz z uczniami i sporym tłumem wychodził z Jerycha, niewidomy żebrak, Bartymeusz, syn Tymeusza, siedział przy drodze. Ten słysząc, że to jest Jezus z Nazaretu, zaczął wołać: „Jezusie, Synu Dawida, ulituj się nade mną!” Wielu nastawało na niego, żeby umilkł. Lecz on jeszcze głośniej wołał: „Synu Dawida, ulituj się nade mną!”.

Jezus przystanął i rzekł: „Zawołajcie go!”. I przywołali niewidomego, mówiąc mu: „Bądź dobrej myśli, wstań, woła cię”. On zrzucił z siebie płaszcz, zerwał się i przyszedł do Jezusa.

Jezus przemówił do niego: „Co chcesz, abym ci uczynił?”. Powiedział Mu niewidomy: „Rabbuni, żebym przejrzał”. Jezus mu rzekł: „Idź, twoja wiara cię uzdrowiła”. Natychmiast przejrzał i szedł za Nim drogą (Mk 10, 46-52).

Modlitwę zawierzenia, której poszczególne elementy ukazane zostały poprzez symbolikę przepaści, może nam przybliżać obraz ewangelicznego żebraka.

Komunia życia z Maryją, prowadząca do życia w prawdzie, sprawi, że poznamy, iż wszelkie dobro, jakie w naszym życiu zaistniało, jest dziełem Boga – zgodnie ze słowami św. Pawła: „Albowiem to Bóg jest w was sprawcą i chcenia, i działania zgodnie z [Jego] wolą” (Flp 2, 13). I choć nasze współdziałanie jest ważne, to jednak w zestawieniu z działaniem Boga jest jak okruch wobec nieskończoności. To pozwoli nam dostrzegać siebie jako tych najmniejszych, jako sługi nieużyteczne (por. Łk 17, 10).

W Katechizmie Kościoła Katolickiego czytamy, że „Królestwo Boże należy do *ubogich i do maluczkich*, to znaczy do tych, którzy przyjęli je pokornym sercem. Jezus został posłany, by «ubogim niósł dobrą nowinę» (Łk 4,18). Ogłasza ich błogosławionymi, ponieważ «do nich należy Królestwo

niebieskie» (Mt 5, 3)¹. Nowy Testament określa ich greckim słowem *ptochos*, które może być tłumaczone na język polski jako „ubogi” (np. Mt 5, 3 – błogosławieni ubodzy w duchu) albo jako „żebrak” (np. Łk 16, 20 – przypowieść o bogaczu i Łazarzu). Oznacza ono nędzarza niezdolnego w ogóle do zdobycia środków utrzymania, człowieka, który nie mając nawet tego, co konieczne, czuje się całkowicie bezradny i zmuszony do żebractwa².

Jeżeli przez modlitwę zawierzenia będziemy coraz wyraźniej poznawali naszą duchową słabość³, będzie kształtowało to w nas postawę człowieka ubogiego w duchu – e w a n g e l i c z n e g o ż e b r a k a , świadomego, że w obliczu Boga pozostaje zawsze z pustymi dłońmi, że poza własną grzesznością⁴, która okrywa go niczym brudny i cuchnący łachman, sam z siebie nie ma Mu nic do zaofiarowania.

(Por. Zeszyt RRN nr 20: *Komunia życia z Maryją*, rozdz. IV, 1. „Modlitwa zawierzenia jako postawa ewangelicznego żebraka”)

Propozycja pytań do dzielenia:

1. Jakie wydarzenia (zwłaszcza w ostatnim czasie) pokazały ci, że każde dobro duchowe w twoim życiu jest darem Boga?
2. Co najbardziej pomaga ci pamiętać, że przed Bogiem jesteś „ptochosem” – ubogim w duchu?
3. Co najbardziej umacnia cię w ufności, że jako ubogi w duchu otrzymasz Boże błogosławieństwo (por. Mt 5, 3)?

¹ KKK 544.

² Zob. F. Hauck, *Ptochos*, w: *Grande Lessico del Nuovo Testamento* (red. G. Kittel – G. Friedrich), t. XI, Brescia 1977, s. 712-714; J. Dupont, *Le Beatitudini*, tłum. G. Gandolf – A. Girlanda, Milano 1992, s. 524n, 546.

³ Zob. hasło „słabość duchowa” w *Słowniku terminów używanych w materiałach formacyjnych Ruchu Rodzin Nazaretańskich w: Zawierzyć Miłosierdziu. Głębia przyzywa głębię... (Ps 42, 8)*, Wrocław 2020, s. 234-236 (również na stronie internetowej: <https://rrn.info.pl/slownik-terminow-uzywanych-w-duchowosci-rrn/1732.html>).

⁴ Zob. hasło „grzeszność” w *Słowniku terminów... dz. cyt.*, s. 220-224 (również na stronie internetowej: <https://rrn.info.pl/slownik-terminow-uzywanych-w-duchowosci-rrn/1727.html>).